

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Η'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 8 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 6

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

ΣΧΕΔΙΟΥ ΝΟΜΟΥ ΠΕΡΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Οἱ ὄργανοι νόμοι τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος οὔτινες κυρίως εἰσὶν οἱ Σ' καὶ ΣΔ' ἐνῶ προϋνόησαν περὶ τῆς ἐν γένει διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων προκειμένου, ὧν καθώρισαν τὴν λειτουργίαν, οὐδόπως ἐμερίμνησαν μηδὲ περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς δικονομίας καὶ τῆς συμφώνως πρὸς ταύτην ὀυθμίσεως τῆς δικαστικῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τάξεως. Ὡς ἐκ τούτου ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους ἠκούσθησαν μεμψιμοιρίαι διὰ τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐλειτούργουν τὰ Ἐκκλησιαστικά δικαστήρια, μάλιστα δὲ ἐμέμφετο ταῦτα διὰ τὴν ἀνευ δικονομικῶν τύπων ἄσκησιν τῆς ἐξουσίας αὐτῶν ὃ πολὺς ἐκεῖνος Ἱερομόναχος Θεόκλητος Φαρμακίδης κατὰ τὴν ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πολυκροτον δίκην τοῦ φιλοσόφου Ἱερομονάχου Θεοφίλου Καΐρη. (Πρβλ. Ἐπολογία Ἀθ. 1840 σελ. 192). Τὴν ὄλην ἐφαρμογὴν τοῦ ποινικοῦ δικαίου τῆς Ἐκκλησίας ἤσκουν ἐμπειρικῶς τὰ κατὰ παροικίας Ἐκκλησιαστικά Ἐπισκοπικά δικαστήρια καὶ ἡ πενταμελής Ἱερὰ Σύνοδος, σπανιώτατα δὲ ἠσκήθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως συγκλήσεως μεζονος Συνόδου δι' ἀναθεώρησιν Συνοδικῶν ἀποφάσεων.

Τροποποίησιν τοῦ συστήματος τούτου ἐπέφερε τὸ ἀπὸ 31 Δεκεμ. 1923 Ἐπαν. Διατ. περὶ Καταστατικοῦ νόμου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπερ καθώρισεν τὰ κατὰ Μητροπολιτικά Θέματα δευτεροβάθμια δικαστήρια, ἅτινα ὅμως ἐπ' ὀλίγον διετηρήθησαν καταργηθέντα διὰ τοῦ ἀπὸ 13 Νοεμ. 1925 Ν. Δ.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι διὰ τοῦ νόμου ὑπ' ἀριθμὸν 188 τῆς 28 Μαρτίου 1914 καὶ τοῦ Β. Δ. ἀπὸ 22 Ἀπριλ. 1914 κατηρίσθη Νομοπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελεσθεῖσα ἐκ πέντε Ἀρχιερέων καὶ ἑξ λαϊκῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀθηνῶν Θεολόγου πρὸς σύνταξιν νέων Ἐκκλησιαστικῶν νόμων. Ὅλα τὰ μέλη τῆς δωδεκαμελοῦς ἐκείνης ἐπιτροπῆς δὲν ἦσαν βεβαίως τὰ κατάλληλα πρὸς ἀναδιοργάνωσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐντολὴ δὲ τῆς ἐπιτροπῆς αἰτήσῃ αὐτῆς παρετίνατο ἐπὶ ἔτος ὀλόκληρον διαρκέσασα. Τὰ ὀλίγα ὅμως μέλη ἅτινα πραγματικῶς ἐργάσθησαν ἐν τῇ ἐπιτροπῇ καὶ ἐκ τῶν Ἀρχιερέων καὶ ἐκ τῶν λαϊκῶν ἀφήκαν κατάλοιπα ἐξαιρέτου ἐργασίας. Ἐκ τούτων δὲ περιφανῆς εἶναι ἡ Εἰσηγητικὴ ἐκθεσις καὶ τὸ σχέδιον νόμου περὶ Ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας τοῦ αἰοδίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητοῦ Ἰω. Κ. Σημαντήρα. Καίτοι ὅμως ἡ δαπάνη πρὸς σύνταξιν

τῶν νομοσχεδίων τούτων τῆς Νομοπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπερέβη τὰς 150.000 χρυσᾶς δραχμᾶς καταβληθείσας ὑπὸ τοῦ Γεν. Ἐκκλησι. Ταμείου, ἐν τούτοις δεκαπενταετία ὄλη παρήλαθε χωρὶς οὐδὲν ἐκ τῶν καταλοίπων ἐκείνων νὰ γίνῃ νόμος τοῦ κράτους.

Λαβόντες ἡμεῖς τὴν ἐντολὴν τῆς τε Σῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν Θεολογικῶν Ἐπιτροπῶν κ. Γ. Παπανδρέου, ἵνα μελετήσωμεν τὸ πολύτιμον τοῦτο ἔργον τοῦ προῶρος θανόντος Νομοδιδασκάλου προέβημεν εἰς τὴν ἐπισταμένην μελέτην καὶ ἀνάλυσιν αὐτοῦ. Τοιούτῳτρόπως ἐκ τῆς ὑπ' ὄψιν ἐργασίας παρελάβομεν πᾶν ὅ,τι ἐφάνη ἡμῖν ἀπαραίτητον διὰ τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τῶν Ἐκκλησι. δικαστηρίων ὄλων τῶν βαθμῶν, παραλείψαντες ὅσα ἦσαν περίπλοκα καὶ δυσεφάρμοστα ἐν τῇ πράξει, προσεθέσαμεν δὲ ὅσα ἐκ τῆς πείρας ἡμῶν χρήσιμα ἐνομίσαμεν, συμπτύξαντες τὸ ὅλον ἔργον εἰς ἀρθρα 167 ἐκ τῶν 216 ὅσα ἀπετέλουν αὐτό. Ἦτο δὲ τοῦτο ἀπαραίτητον διότι ὁ αἰοδῖμος Καθηγητῆς ἐν τῇ συντάξει τοῦ ἔργου αὐτοῦ εἶχεν ὑπ' ὄψιν καὶ Ἀρχιερεῖς καὶ τὸ ἄλλο προσωπικὸν ἔμπειρον περὶ τὸ Κανονικὸν καὶ τὸ πολιτικὸν ποινικὸν δίκαιον, ὅπερ ὅμως δὲν συμβαίνει παρ' ἡμῖν πάντοτε.

Συμφώνως πρὸς ταῦτα, τὰ παραπτώματα τῶν Κληρικῶν, Ἀρχιερέων, Ἱερέων, Διακόνων, Ὑποδιακόνων καὶ τῶν Μοναχῶν ἐδικάζονται ὑπὸ τῶν ἐξῆς κατὰ βαθμὸν δικαστηρίων: τῶν Μητροπολιτικῶν, τῶν Πρωτοβαθμίων καὶ Δευτεροβαθμίων Συνοδικῶν δικαστηρίων διὰ τοὺς Κληρικούς πλὴν τῶν Ἀρχιερέων, τῶν Πρωτοβαθμίων καὶ Δευτεροβαθμίων διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς δικαστηρίων καὶ τοῦ διὰ τοὺς Συνοδικοὺς δικαστηρίου, τοὺς δὲ Ἱεροψάλτας καὶ Νεωκόρους τιμωρεῖ ὁ Μητροπολίτης.

Διὰ τῆς προκειμένης διαδικασίας ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, οἱ Μητροπολίται καὶ οἱ Ἐπίσκοποι ἀσκοῦσιν ἐφ' ὄλων τῶν τῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν κληρικῶν καὶ τῶν ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ αὐτῶν παρεπιδημούντων πειθαρχικὴν ἐξουσίαν εικοσαήμερου ἀργίας, διμήνου δὲ ἐφ' ὅσον ἡ πράξις δημοσίᾳ τελεσθεῖσα ἀποτελεῖ σκάνδαλον, ἐπὶ δὲ τῶν Ψαλτῶν καὶ Νεωκόρων προσωρινὴν ἢ διαρκῆ παύσιν. Τὰ Μητροπολιτικά δικαστήρια ἐπιβάλλουσι ποινὴν μέχρι τριετοῦς ἀργίας καὶ ἐπὶ τῶν Μοναχῶν ἰσοχρόνου σωματικοῦ περιορισμοῦ, καὶ ὅταν μὲν προσδρεύῃ ὁ Ἀρχιερεὺς οἱ παρεδρεύοντες ἔχουσι γνώμην συμβουλευτικὴν δυναμένην νὰ καταγραφῇ ἐν τοῖς πρακτικοῖς οὐχὶ ὅμως καὶ ἐν τῇ ἀποφάσει, ἀπόντος δὲ τούτου ἡ ἀπόφασις ἐκδίδεται κατὰ πλειοψηφίαν τῶν δικαστῶν. Ἐχει δὲ δικαίωμα ὁ Μητροπολίτης περιοδεύων νὰ συνιστᾷ δι-

καστήρια μετά δύο μελῶν. Αἱ τῶν Μητροπ. δικαστηρίων ἀποφάσεις πέραν τῆς μηνιαίας ἀργίας ἢ σωματικοῦ περιορισμοῦ πέραν τῶν 40 ἡμερῶν ἢ χρηματικοῦ προστίμου πέραν τῶν 500 δραμῶν δύνανται νὰ ἐφεσιβληθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου δικαστηρίου (ἄρ. 136).

Κηρύσσει δὲ ἑαυτὸ ἀναρμόδιον τὸ Μητροπ. Δικ. ὅταν ἡ ποινὴ πρόκειται νὰ εἶναι ἀνωτέρα ἀργίας τριῶν ἐτῶν ἢ ἰσοχρόνου σωματικοῦ περιορισμοῦ καὶ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν δικαστήριον (ἄρθ. 12).

Τὰ Πρωτοβάθμια Συνοδικὰ δικαστήρια συγκροτοῦνται ἐκ τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ 4 Συνοδικῶν διὰ κληρώσεως, ἐκδικάζουσι δὲ τὰ παραπτώματα ὧν ἡ ἐκδικασίς παρεπέμφθη εἰς αὐτὸ ὑπὸ τῶν Μητροπ. Δικαστηρίων (ἄρ. 17), ἐπιβάλλουσι δὲ καὶ τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως ἢ ἀποβολῆς τοῦ Μοναχικοῦ σχήματος.

Τὸ Δευτεροβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐκ τῶν ὑπολειπομένων 7 μελῶν, δεκατριμελοῦς ὑπολογιζομένης τῆς Συνόδου, δικάζει δὲ τὰς ἐφέσεις κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν Μητροπολ. Δικαστηρίων καὶ κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου (ἄρ. 18).

Τὸ Πρωτοβάθμιον διὰ τοὺς Μητροπολίτας Δικαστήριον συγκροτεῖται ἐκ τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ ἐκ τῶν ἕνδεκα Συνοδικῶν Ἀρχιερέων, δικάζει δὲ τὰ παραπτώματα τῶν Ἀρχιερέων ἐπιβάλλον ποινὰς ἀργίας ἐκπτώσεως καὶ καθαιρέσεως. Ὁ εἰς ἀργίαν καταδικασθεὶς δὲν δύναται ἐπι τριετίαν νὰ ἀναλάβῃ Συνοδικὰ καθήκοντα.

Τὸ Δευτεροβάθμιον διὰ τοὺς Μητροπολίτας Δικαστήριον συγκροτεῖται ἐκ τοῦ Προέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ ἐκ 14 Ἀρχιερέων ἐκ τῶν μὴ Συνοδικῶν, καὶ δικάζει ἐφέσεις κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν Πρωτοβαθμίων διὰ τοὺς Μητροπολίτας Δικαστηρίων (ἄρ. 26).

Τὸ διὰ τὸν Πρόεδρον καὶ τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δικαστήριον συγκροτεῖται διὰ κληρώσεως ἐκ τοῦ 1) β τῶν ἐχόντων Μητροπόλεις Ἀρχιερέων καὶ προεδρεύεται ὑπὸ τοῦ ἔχοντος τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας, δικάζει δὲ ἐν πρώτῳ καὶ τελευτῳ βαθμῷ ἐπιβάλλον πᾶσαν ποινὴν ἀνεγνωρισμένην.

Ἡ διαδικασία τῶν δικαστηρίων τούτων, οἱ λόγοι ἐξαιρέσεως τῶν δικαστῶν, ἡ κλήτευσις τῶν μαρτύρων, αἱ ποιναὶ τῶν δυστροπούντων, ἡ ἐπίδοσις τῶν δικογράφων, τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα, ἡ ἀνικανότης τῶν μαρτύρων, ἡ αὐτοψία καὶ πραγματογνωμοσύνη, ἡ προδικασία, ἡ ἐκδοσις τῶν ἀποφάσεων, ἡ τελεσιδικία αὐτῶν, ἡ ἐρημοδικία, ἐξετάζονται καὶ καθορίζονται λεπτομερῶς ἐν τοῖς λοιποῖς ἄρθροισι.

Οὕτως ἔχει τὸ καταρτισθὲν σχέδιον νόμου περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας, ὅπερ ἔχομεν τὴν τιμὴν ἵνα θέσωμεν ὑπ' ὄψιν τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Ὀργανισμῶν καὶ τῆς Σ. Ἀρχιερατικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἐπιτραπήτωσαν δὲ ἡμῖν αἱ ἐξῆς παρατηρήσεις: Ὁ

ἀοίδιμος συντάκτης τοῦ ὑπ' ὄψιν ἔργου καθηγητῆς Σημαντήρας εἶχε γνώμην ὅτι αἱ ὑπὸ τῶν Ἐκκλ. δικαστηρίων ἐπιβαλλόμεναι ποιναὶ ἔχουσι τὴν ἔννοιαν τῆς πειθαρχίας καὶ οὐχὶ τῆς ποινῆς κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ποινῶν ἃς ἐπιβάλλουσι τὰ λαϊκὰ δικαστήρια, ἐξ ὧν καὶ οἱ κληρικοὶ δὲν ἐξαιροῦνται διὰ τὰς παραβάσεις αὐτῶν τῆς δικαιοδοσίας τῶν ποινικῶν λαϊκῶν δικαστηρίων, θεωρεῖ δὲ τὰς Ἐκκλῆσ. ποινὰς παρεμφερεῖς πρὸς τὰς ποινὰς ἃς τὸ Κράτος ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ὑπαλλήλους πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας (πρβλ. Αἰτιολ. ἔκθεσις κτλ. Ἀθ. 1915 σελ. 2—3). Τὴν αὐτὴν περὶ τοῦ γνώμην εἶχε καὶ ὁ ἀποθανὼν καθηγητῆς τοῦ Ἐκκλ. Δικαίου ἐν τῷ πανεπιστημίῳ Ἰω. Εὐταξίας, γνωμοδοτήσας ἐπὶ καθαιρετικῆς ἀποφάσεως ἀναθεωρητικοῦ Συνοδικοῦ δικαστηρίου, ὅτι τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, καὶ τούτου μὴ ὑπάρχοντος τότε ὁ Ἄρειος Πάγος εἶναι ἀρμόδιος νὰ ἀναθεωρήσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην. Τὴν γνωμοδότησιν ταύτην μέγα ἐγείρασαν σάλον, διὰ μακρῶν ἀντέκρουσεν ὁ ἀοίδιμος Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου Δ. Τζιβανόπουλος, ἣν γνώμην καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπεδέχθη (πρβλ. «Ἱερὸς Σύνδεσμος» 1906 ἄρ. 21).

Νομίζομεν ὅτι, ὅπως ἡ Πολιτεία ἀμυνομένη ἐπιβάλλει σωματικὰς ποινὰς κατὰ τῶν κακοποιῶν, οὕτω καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀμυνομένη ἐπιβάλλει πνευματικὰς ποινὰς κατὰ τῶν παρεκτροπομένων κληρικῶν, λαβούσα τὴν δύναμιν τοῦ κρίναι παρὰ τοῦ Σοτήρος (πρβλ. Ματ. 28,20 Λουκ. 17,36, Ἰω. 20,21,23). Ἐν σοβαραῖς δὲ περιστάσεσιν ἡ Πολιτεία ἐξαφανίζει διὰ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου τὸν κακοποιὸν καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲ ἐξαφανίζει διὰ τῆς καθαιρέσεως τὸν κληρικὸν ἀφαιρούσα καὶ ἀπογυμνώνουσα αὐτὸν τῆς θείας χάριτος. Οὐδεμίαν δὲ ἔχει σημασίαν τὸ ὅτι ὁ κληρικὸς δικάζεται ἐκ παραλλήλου ὑπὸ τε τῶν λαϊκῶν καὶ Ἐκκλῆσ. δικαστηρίων, διότι ὁ λαϊκὸς δικαστὴς θὰ ἐπιβάλῃ αὐτῷ σωματικὴν ποινὴν ἐνῶ ὁ Ἐκκλῆσ. δικαστὴς θὰ ἐπιβάλῃ πνευματικὴν ποινὴν, ἐντελῶς δὲ διάφορος εἶναι ἡ μία τῆς ἄλλης ποινῆς (πρβλ. Ἰω. 17,36). Δὲν πρέπει δὲ νὰ ἐκλάβωμεν τὸν κατὰ Μοναχοῦ σωματικὸν περιορισμὸν ὡς ποινὴν σωματικὴν, εἰ καὶ ἡδύνατό τις ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῶν λέξεων τοῦτο νὰ ὑποθέσῃ. Διότι, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐξεθέσαμεν (πρβλ. Τὸ Ἐκκλ. Δίκαιον παρ' ἡμῖν Ἀθ. 1906 σελ. 8), ὁ Μοναχὸς διὰ παντὸς τοῦ βίου ὀφείλει κατὰ τὴν ὁμολογίαν ἣν ἔδωκε νὰ διαμένῃ ἐντὸς τῆς Μονῆς ὑφιστάμενος ἐκουσίως σωματικὸν περιορισμὸν, ἐπειδὴ δὲ ἐσφαλὲν ὑποκύψας εἰς παραβάσεις, μετατίθεται δι' ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα εἰς ἑτέραν Μονήν, ἵνα εἰς τὸ νέον περιβάλλον διὰ πνευματικῶν ἀσκήσεων μεγαλειτέρων ἔλθῃ εἰς συναίσθησιν τῶν πράξεών του. Ὁ αὐτὸς δὲ τῆς ἀσκήσεως σκοπὸς ἐνυπάρχει εἰς ὅλας τὰς Μονὰς, καὶ συνεπῶς ὁ εἰς ἄλλην Μονήν περιορισμὸς δὲν εἶναι σωματικὸς ἀλλὰ πνευματικὸς. Ὅπως δὲ καὶ ἐνώπιον τῆς Ἱεραρχίας ἀναλυτικῶς ἐξεθέσαμεν, ἀνάγκη ἵνα αἱ τῶν Ἐκκλῆσ. δικαστηρίων ἀποφάσεις ὦσιν ἐκτελεσταὶ ἅμα ὡς καταστώσιν ὀριστικά, ὡς συμβαίνει διὰ τὰς ἀποφάσεις ὅλων τῶν ἄλλων δικαστηρίων ἀνευ ἐγκρίσεως αὐτῶν ὑπὸ ἄλλης ἀλλοτρίας

Ἄρχῃς, ἥτις ἔγκρισις ὅσον δῆποτε καὶ ἂν θεωρηταί τυπική, ἐν τούτοις μειώνει τὸ κύρος τῶν τῆς Ἐκκλησίας δικαστηρίων ἐφ' ὅσον κατὰ τοὺς Ἱερούς κανόνας οἱ Κληρικοὶ διὰ τὰ Κανονικὰ αὐτῶν παραπτώματα δικάζονται μόνον ὑπὸ τῶν Ἐκκλησι. δικαστηρίων (πρβλ. Β' Οἰκ. ς' τῆς Δ', Θ', τῆς Καθ. ΙΕ', τῆς Ἀντ. ΙΒ') τοῦτο δὲ διὰ νόμον εὐθὺς ὡς ἀνεγνωρίσθη ἢ Ἐκκλησία ἀνεγνώρισεν ὁ Μ. Κωνσταντίνος (Εὐσεβ. κεφ. 27) ὡς καὶ διὰ Νεαρῶν οἱ κατόπιν Αὐτοκράτορες (πρβλ. Μελετίου Σακελλαροπούλου Ἐκκλησ. Δίκ. Ἀθ. 1897, σελ. 384), ἀίνα καὶ ἐπὶ τῶν συνοικεσίων ἔκρινον (πρβλ. Ρ. κ. Π., ἐνθ' ἀνωτ. τ. Ε' σ. 227 καὶ 280). Εἶναι δὲ ἐν ἐπιχείρημα τοῦτο ὅτι αἱ ἀποφάσεις αὗται ἐπιβάλλουσιν ποινὰς πειθαρχικάς, ἀναγόμεναι οὕτως εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ δι' ἃς ἔχουσιν ἄλλα πολιτικὰ Συμβούλια δικαιοδοσίαν.

Μέχρι πρὸ μικροῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος εἶχομεν δύο εἰδῶν Κλήρον, τὸν ἕγγαμον Κλήρον καὶ τὸν μοναχικόν, ἔξ οὗ κατ' ἀπόσπασιν ἐλαμβάνοντο ἱερομόναχοι ὡς ἐφημέριοι πόλεων προσωρινῶς καὶ οὐδέποτε μονίμως. Τοῦτο πιστοποιεῖ καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 895, 7 Φεβρ. 1871 Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, (πρβλ. Στ. Γιαννοπούλου Συλλογὴ Ἐγκυκλ. Ἀθ. 1901 σ. 332): οἱ ἕγγαμοὶ Κληρικοὶ ἀνήκουσιν εἰς ἐνορίας, οἱ ἱερομόναχοι εἰς τὰς Μονὰς, τρίτη κατηγορία Κληρικῶν δὲν ὑπῆρχεν. Ὁ αἰοίδιμος Κεφαλληνίας Γεράσιμος ὁ Δώριζας, Κληρικὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Θρόνου τυγχάνων, ἵνα χειροτονηθῇ Ἀρχιεπίσκοπος Κεφαλληνίας ἐνεργῶν πρῶτων ἀδελφῶς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πετρακῆ καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας χειροτονήθη. Οὕτω καὶ ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητῆς Ἀλέξανδρος Λυκοῦργος Λογοθέτης, κληρικὸς τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ θρόνου, διὰ τὰ γίνῃ Ἀρχιεπίσκοπος Σύρου ἐνεργῶν ἐν τῇ ἐν Μυκόνῳ Μονῇ τῆς Τουρλιανῆς. Ἀπὸ ὀλίγων ὅμως ἐτῶν ἱερομόναχοι ἐκ τοῦ κλίματος τοῦ Οἴκουμ. θρόνου ἐλθόντες ἐν Ἑλλάδι ἰσχυρίσθησαν ὅτι εἶναι κληρικοὶ ἄγαμοι μὴ ἔχοντες σχέσιν μὲ τὸν μοναχικὸν βίον. Ἀτυχῶς δὲ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους αἱ ἀπόψεις τῶν αὐτῶν ὑπερίσχυσαν.

Κατ' ἀκολουθίαν γεννᾶται: ζήτημα οἱ ἄγαμοὶ οὗτοι κληρικοὶ εἰς ποίαν τάξιν θὰ καταταχθῶσιν ὡς πρὸς τὰς ποινὰς, εἰς τὸν ἕγγαμον Κλήρον ἢ εἰς τὸν μοναχικόν. Ἐκτὸς ἐὰν ὁ σωματικὸς περιορισμὸς ἐπεκταθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγγάμου Κλήρου ὡς ἦτο ἰσχύον μέχρι τοῦ νέου Καταστατικοῦ τῆς 31 Δεκεμ. 1923, καὶ ὡς ἀναγράφεται καὶ ἐν τῷ σχεδίῳ Σημαντήρα.

Ἐν ταῖς ποιναῖς τὸ σχέδιον τοῦ αἰοίδιμου Σημαντήρα περὶλαμβάνει καὶ τὴν ἐκ τῆς Μονῆς διαγραφὴν καὶ ἀποβλήν τοῦ μοναχικοῦ σχήματος, ἐκ τούτου δὲ ἐλήφθη καὶ ἐν τῷ ἀπὸ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1923 Καταστατικῷ καὶ ἡ ποινὴ αὕτη ἰσχύει σήμερον. Καὶ ἡ μὲν ποινὴ τῆς διαγραφῆς ἐκ τῆς Μονῆς ἀναφέρεται ἐν ταῖς πηγαῖς (πρβλ. Κ. Μ. Ράλλη Ποιν. Δικ. Ὁρθ. Ἀνατ. Ἐκκλ. σελ. 125) καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου Ἀλεξίου ἀναγράφει «καὶ τῶν μοναχῶν τοῦ Μοναστηρίου δικαίαν αὐτόθεν καταψηφίζόμεθα ἔκπτωσιν» (πρβλ. Ράλλη καὶ Ποτλῆ τ. 5 σελ. 25),

ἵνα εἰς ἄλλην Μονὴν μεταγραφῇ, οὐδαμοῦ ὅμως αἱ πηγαι τοῦ Κανονικοῦ δικαίου ἀναγράφουσιν ὡς ποινήν τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ μοναχικοῦ σχήματος καὶ τὴν εἰς λαϊκὸν ἐπαναγωγὴν τοῦ Μοναχοῦ. Τοῦναντίον διὰ μὲν τὴν καθαιρέσιν ἐκ τῆς Ἱερουσύνης ὑπάρχουσιν ἐνδοιασμοὶ ἐὰν ὁ καθαιρούμενος Ἱερεὺς ἐπανάγεται εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν (πρβλ. Εὐγενίου Βουλγάρεως, Κριτικ. Ἐπιστ. σ. 277, Σμύρνης Βασιλείου, περὶ κύρους χειροτονίας 1837 σελ. 18, Δ Βερναρδάκη, Κατήχησις Κωνσταν. 1872 σ. 192), οὐδεὶς ὅμως ἐνδοιασμὸς ὑπάρχει ὅτι ἡ μοναχικὴ ὁμολογία εἶναι εἰς τὸ διηνεκὲς ἀνεξάλειπτος ἔξ οὗ καὶ γάμου κώλυμα ἀνυπέρβλητον. Μαρτυροῦσι τοῦτο πᾶσαι αἱ πηγαι τοῦ τε Κανονικοῦ καὶ Βυζαντιανοῦ Δικαίου (πρβλ. Καν. ΛΕ Νικηφ. καὶ Η'. Νεαρὰ Λέοντος) ὁ ἔκουσῶς ἀποβαλὼν τὴν μοναχικὴν ἰδιότητα βιαίως ἐγκλείεται εἰς Μονὴν «εἰς Μοναστήριον βάλλεται» (Ν. 123 καὶ 42) («περὶ ἀναλλοιώτου τοῦ Μοναχοῦ» ἴδε Δ. Πετρακάκου Τὸ Μοναχ. πολιτεῖα Ἀγ. Ὁορ. Αθ. 1925 σ. 106, καὶ Νικηφ. Ὁμολ. κ. ΛΕ «ἄκοντα τὰ μοναχικὰ ἐνδύσθαι»). Συζῆ ἡτέρον λοιπὸν κατὰ πόσον δέον νὰ διατηρηθῇ ἡ ἀντικανονικὴ αὕτη ποινή.

Ὁμοίως ἐτέρα ποινὴ μὴ ἀναφερομένη ἐν τοῖς Κανόσιν εἶναι ἡ ἀπὸ τοῦ θρόνου ἔκπτωσις, ἥτις ὑπεισάγεται ὑπὸ τοῦ ὑπ' ὄψ.ν σχεδίου. Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἐπισκόπου Εὐσταθίου καθαιρεθέντος ὑπὸ τῆς ἐν Παμφυλίᾳ Συνόδου διότι παρητήθη ἐκὼν τοῦ θρόνου δι' ἀπραγμάσυνην ἑτέρου χειροτονηθέντος, εἶτα δὲ εὐσπλαγγνίας χάριν συγχωρηθέντος ἀλλὰ μὴ ἐν τῷ θρόνῳ ἐπανεγκατασταθέντος ὑπὸ τῆς Γ' ἐν Ἐφέσῳ Συνόδου, δὲν εἶναι ἱκανὸν νὰ πείσῃ ἡμᾶς ὅτι τοιαύτη ἐν τῷ Κανονικῷ δικαίῳ ὑπῆρχε ποινή. Περὶ τούτου ἐπανειλημμένως ἔγραψαν ἀντιγνομοῦντες ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Μελετίος κατὰ τῆς ποινῆς καὶ ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητῆς κ. Α. Ἀλιβιζάτος ὑπεραμυνόμενος αὐτῆς, (πρβλ. Α. Ἀλιβιζάτου Ἐπετ. Θεολ. Σχολῆς 1926 σ. 28, «Θεολογία» τόμ. 5ος 1927 σ. 172, Μεσσηνίας Μελετίου ἐν «Θεολογία» τ. 4ος 1926 σ. 183 καὶ τόμ. 5ος σελ. 81).

Περὶ τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ Ἐπισκόπων πρὸς καθαιρέσιν Κληρικῶν δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος σταθερὰ γνώμη. Κατὰ τοὺς Κανόνας Δ' καὶ ΙΒ' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου καὶ Ἀποστ. Διατ. Η' 27, Β' 28, διάκονος καὶ ἱερεὺς ἠδύνατο νὰ καθαιρεθῇ ὑπὸ μόνου τοῦ Ἐπισκόπου του τοῦτο κατηγορήθη ὑπὸ τῶν Κανόνων ΙΒ' καὶ Κ' τῆς ἐν Καρθαγένης οἵτινες ὁρίζουσι διὰ καθαιρέσιν διακόνων 4 Ἐπισκόπους καὶ 7 διὰ τὴν καθαιρέσιν ἱερέως. Διὰ δὲ τοὺς Ἐπισκόπους ὁ ΙΒ' τῆς ἐν Καρθαγένης ὁρίζει 12 Ἐπισκόπους, ὁ δὲ Κανὼν ΙΒ' τῆς Ἀντιοχείας καὶ ΣΤ' Β' Οἴκουμ. ὁρίζει μείζονα Σύνοδον 15 Ἐπισκόπων ἐν δευτέρῳ δικάζουσαν βαθμῶ. Δὲν ἐτηρήθη ὅμως ἔκπαλαι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ καθεστὼς τοῦτο, ὑπαρχόντων παραδειγμάτων καθαιρέσεως προσβυτέρων ὑπὸ ὀλιγοτέρων Ἐπισκόπων, ἢ δὲ πενταμελῆς Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καθήρεσε καὶ προσβυτέρους, ἀλλὰ καὶ Ἐπισκόπους. Καθωρίσθη ἤδη διὰ τὸ Πρωτοβάθμιον δικαστήριον Προσβυτέρων

καὶ Διακόνων Ἐπίσκοποι πέντε, διὰ δὲ τὸ Δευτεροβάθμιον ὀκτώ.

Διὰ δὲ τοὺς Ἀρχιερεῖς διὰ τὸ Πρωτοβάθμιον καθωρίσθησαν δώδεκα Ἐπίσκοποι καὶ διὰ τὴν Μείζονα Σύνοδον δέκα πέντε.

Ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα τῆς ἀπονομῆς χάριτος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας καθωρίσθη ἐν τῷ παρόντι ὅτι προτάσει τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ κατὰ γνώμην τοῦ οἴκειου Ἱεράρχου ἀπονέμει ταύτην ὁ Πρ. τῆς Δημοκρατίας, πλὴν τῆς περιπτώσεως τῆς καθαιρέσεως. Διότι δεδομένου ὅτι τὴν πνευματικὴν ἄφεισιν διὰ τῆς χάριτος δίδει οὐχὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἀλλ' ἡ προτείνουσα Σύνοδος, (πρβλ. Ἀ. Ἀλιβιζάτου περὶ χάριτος τῶν ποινῶν τῶν Κληρικῶν Ἀθ. 1923 σελ. 14, καὶ ἡμέτερον δημοσίευμα περὶ χάριτος ἐν Ἀναπλάσει 1923 ἀρ. 22 σελ. 327), δὲν εἶναι κανονικὸν ἐλάσσωσιν Σύνοδος νὰ δίδῃ χάριν εἰς ὑπὸ μείζονος Συνόδου καταδικασθέντα. Οὕτως εἶναι πρέπον Κληρικὸς ἀπογυμνωθεὶς τέλει τῆς θείας χάριτος καὶ εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν ἐπαναχθεὶς, νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἐνεργὸν Ἱερωσύνην οὐχὶ δι' ἀναψηλαφήσεως τῆς δίκης καὶ ἀποκαλύψεως νέων ἐλαφρυντικῶν περιστατικῶν, ἀλλὰ δι' ἀπλῆς αὐθαιρέτου Συνδικτικῆς προτάσεως. Τοῦτο πρὸ ὀλίγων ἐτῶν συνέβη ὥστε πενταμελὴς Σύνοδος νὰ προτείνῃ τὴν διὰ χάριτος εἰς ἀργίαν μετατροπὴν ποινῆς καθαιρεθέντος ὑπὸ μείζονος Συνόδου κληρικοῦ.

Μετὰ ταῦτα πρὸς πλήρη τελείωσιν τοῦ ἔργου περὶ Ἐκκλησι. δικαστηρίων ὑπολείπεται ἡ κωδικοποίησις τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ὁ καθορισμὸς τῆς ποινῆς δι' ἐκάστην παράβασιν, ἵνα μὴ συμβαίνουν τὰ κωμικὰ ὥστε ὁ εἰς δικαστῆς νὰ προτείνῃ διὰ τὸν κατηγορούμενον ἐξάμηνον ἀργίαν, ὁ δὲ ἕτερος διὰ τὴν ἰδίαν παράβασιν δεκαετῆ ἀργίαν. Διὰ τοιαύτην ὅμως ἐργασίαν οὕτως ἐντολὴν εἴχομεν, οὕτως εἶναι ζήτημα εὐκόλον καὶ ἐνὸς μόνου ὑπόθεσις.

Ὁ ἐν τῇ Ἐπιτροπῇ τῆς Ἱεραρχίας

Εἰσηγητῆς

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων
ΙΕΖΕΚΙΗΛ

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΙΕΡΕΩΣ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚῳ Δ'.

3. Ἄλλ' ὁ Ἕλληνας ἱερεὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ εἶναι ὑπόχρεος νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ περιθάλλῃ τὴν πτωχείαν. Ὑπάρχουσιν, ὡς γνωστόν, πλεῖστοι ὄσαι περιπτώσεις ἑλλήνων, οἵτινες ἀτυχοῦσιν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῶν ἐν τῇ ξένη ἐργαζόμενοι καὶ καταπτῶσιν ὥστε νὰ στερεῶνται καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου. Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι, οἵτινες ἐνδεεῖς ἐγκαταλιπόντες τὸ πάτριον ἔδαφος καὶ ἐλθόντες εἰς τὸ ἐξωτερικὸν πρὸς ἀναζητήσιν τύχης καλλιτέρας ἐξαντλοῦσι τὰς πενιχρὰς αὐτῶν οἰκονομίας καὶ εἶτα διανύουσιν ἡμέρας στερήσεων καὶ πείνης. Ἀμφότεραι αἱ τάξεις αὗται τὰς ὁποίας κατανόμασα ὡς πρόχειρον καταφύγιον ἔχουσι τὸν οἶκον τοῦ ἱερέως. Ὑπάρχει, δυστυχῶς, ἡ ἐσφαλμένη γνώμη τόσον παρὰ τοῖς δυσπραγοῦσι τούτοις, ὅσον καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις Ἕλλησι τοῦ ἐξωτερικοῦ

καὶ τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ὁ Ἕλληνας ἱερεὺς τοῦ ἐξωτερικοῦ ἔχει ἀπολαύς πλουσίας καὶ δύναται, κατὰ συνέπειαν, τοὺς πάντας νὰ βοηθῇ καὶ νὰ δανείζῃ. Κρούει, λοιπόν, τὴν θύραν τοῦ ἱερέως ὁ ἐν τῇ ξένη ἀτυχήσας καὶ στερούμενος Ἕλληνας καὶ ζητεῖ βοήθειαν, ἐνίοτε μάλιστα ἀξιών καὶ αὐτὸ τοῦτο ἀπαιτῶν αὐτήν. Βεβίως, εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις οἱ αἰτούμενοι βοήθειαν εἰσὶν ἀξιοὶ αὐτῆς. Εἶναι ὅμως δυνατόν ὁ ἱερεὺς νὰ ἔλθῃ ἐπίκουρος εἰς ὅλους τοὺς καταφύγοντας εἰς αὐτόν;

Εἰς πολλὰς παροικίας τοῦ ἐξωτερικοῦ ὑπάρχουσιν ἐπιτροπαὶ ἐκ κυρίων καὶ κυρίων ἀποτελούμεναι καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν Κοινοτήτων ἀμέσως ἐξορτώμεναι καὶ ὀριζόμεναι, αἵτινες, τῇ ἀληθείᾳ, τὰ μάλιστα μοχθοῦσι πρὸς ἐπάρκειαν τῶν ἀναγκῶν τῶν ἀπόρων. Εἰς τινὰς ἰδιαίτερας παροικίας, καὶ ὡς πρόχειρον τοιαύτην ἀναφέρω τὴν τοῦ Λονδίνου, τὰ ταμεῖα τῶν φιλοπτώχων τούτων ἐπιτροπῶν συντρέχονται γενναίως ὑπὸ τῶν εὐπορούντων τῆς Κοινοτήτος μελῶν, οἱ δὲ κύριοι καὶ αἱ κυρίαι αἱ ἀποτελοῦσαι τὰς ἐπιτροπὰς μετ' ἐνδιαφέροντος λίαν ζῶντος ὄχι μόνον θεραπεύουσι τὰς ἀνάγκας τῶν πτωχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπισκέπτονται καὶ παρακολουθοῦσι τοὺτους καὶ προσπαθοῦσι πρὸς τῇ ὕλικῃ βοηθείᾳ ἢ εἰς αὐτοὺς παρεχομένην νὰ διατηρῶσιν ἀκμαῖον τὸ ἠθικὸν αὐτῶν ἵνα μὴ καταλαμβάνῃ αὐτοὺς ἡ ἀπογοήτευσίς, τὴν ὁποίαν γεννᾷ ἡ ξενητεία καὶ ἡ στέρησις. Εἶναι, ὁμολογουμένως, ἀξιόπαντός ἐπαίνου τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἐπιδεικνύεται ἐκ μέρους τῶν ἀλτροῦστικῶν τούτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οἵτινες πλειστάκις θυσιάζουσιν ὥρας ἀνάσεως χάριν τῆς ἀγαθοεργίας. Οὐδεὶς ὅμως, νομίζω, ὑπάρχει ὁ ἀμφισβητῶν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ὁ Ἕλληνας ἱερεὺς τοῦ ἐξωτερικοῦ ὀφείλει καὶ αὐτὸς νὰ ἔχη εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ πόρους καὶ νὰ εὐεργετῇ καὶ αὐτὸς προσωπικῶς, ἔστω καὶ ἐπὶ ἀποδόσει λ)σμοῦ, εἰς τοὺς παρέχοντας εἰς αὐτόν τοὺς πόρους τούτους, τὰ διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων ἢ τὰς Φιλοπτώχους Ἐπιτροπὰς αὐτῶν. Διότι, ἐπὶ τέλους, πρέπει ὁ πτωχὸς ὁ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἱερέα καὶ ζητῶν τὴν βοήθειάν του νὰ μὴ φεύγῃ μετὰ κενὰς τὰς χεῖρας ἐκ τοῦ οἴκου ἐκεῖνου, ὅστις ἀντιπροσωπεύει τὸν καταδαπανήσαντα τὴν ἐπίγειον ζωὴν αὐτοῦ εἰς τὰς ὑπὲρ τῶν ἄλλων εὐεργεσίας καὶ δόντα καὶ αὐτὸ τὸ Πανάχραντόν Του αἷμα, ἵνα τοὺς πάντας καὶ τοὺς ἀποκλήρους τῆς τύχης σώσῃ καὶ κληροδοτήσαντα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἀγάπης. Ὅπως καὶ ἐν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, εἴτε ἀπολαμβάνομεν πολλὰ εἴτε ὀλίγα, εἴτε περισσεύομεν εἴτε ὑστερούμεθα, ὁ πτωχὸς ἔχει τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ἡ πατροπαράδοτος εὐσέβεια ἐνεφύτευεν εἰς τὴν ψυχὴν του, ὅτι ὁ ἱερεὺς ὄχι μόνον παραμυθεῖ καὶ νοουθετεῖ, ἀλλὰ καὶ δίδει εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην καὶ τὰ πάντα τοῖς πᾶσι γίνεται. Ὑπάρχουσιν ἄφ' ἑτέρου περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ δεδομένος βοήθειας εἴτε ὡς κατέχων ἄλλοτε θέσιν τινὰ ἐν τῇ κοινότητι καὶ ἐκπεσὼν, εἴτε δι' ἄλλον λόγον δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἐμφανίζηται ἐνώπιον τῶν Συμβουλίων τῶν ἐντεταλμένων τὴν τῶν πτωχῶν περιθάλλειν. Οἱ τοιοῦτοι ὅμως εὐκόλως θὰ ἐξεμυστηθῶντο τὸν πόνον αὐτῶν καὶ τὰς ἀνάγκας ἐνώπιον τοῦ

πνευματικού αὐτῶν πατρός.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ συνεργασία τῶν ἱερέων μετὰ τῶν φιλοπτώχων οργανώσεων τῶν Κοινοτήτων ὑπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἐπιβάλλεται. Ὁ ἱερεὺς ὡς ἐπισκεπτόμενος καὶ γνωρίζων εἴπερ τις καὶ ἄλλος τοὺς χριστιανούς καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν, αὐτὸς εἶναι τὸ καταλληλότερον καὶ ἀρμοδιότερον πρόσωπον ὅπως ὑποδείξη ποῦ μὲν ὑπάρχει πραγματικὴ ἀνάγκη βοήθειας, ποῦ δὲ ἡ βοήθεια ἀποτελεῖ σοβαρὸν πειρασμὸν ὀκνηρίας ψυχολέθρου.

Προκειμένου περὶ ἐξευρέσεως πόρων διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν πτωχῶν τῶν ἑκαστοῦ Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων νομίζω ὅτι τὸ σύστημα, ὅπερ ἐπικρατεῖ εἰς τὴν Κοινότητα νὰ ἀπευθύνηται δυν. ἔκκλησις πρὸς τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὰς μέλη ἢ νὰ περιάγονται δίσκοι κατὰ τακτὰς τοῦ ἑνιαυτοῦ ἡμέρας ἐν τοῖς ναοῖς εἶναι τὸ ἀριστον καὶ τὸ μᾶλλον συνᾶδον πρὸς τὴν ἀγαθοεργίαν. Ἡ συνήθεια δὲ τῆς οργανώσεως χορῶν καὶ ἑσπεριδῶν δὲν πρέπει νὰ ἐνθαρρυνθῇ ἐν ταῦθα, ἀλλὰ καὶ νὰ περιορισθῇ καὶ ἐξαλειφθῇ ὅπου ὑπάρχει τῆς αὐτῆς τάσεως ὡς μὴ ἀνταποκρινόμενη πρὸς τὸν ἱερὸν σκοπὸν τοῦ ἀγαθοεργεῖν καὶ τὴν ἀλτρουϊτικὴν διάθεσιν τὴν ὁποῖαν ἀξιοῖ ἡ ἔκκλησία παρὰ τῶν τοὺς ἄλλους βοηθούντων καὶ εὐεργετούντων.

4. Ἐτερον σημεῖον εἰσερχόμενον εἰς τὴν σφαῖραν τῆς κοινωνικῆς δράσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἱερέως ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εἶναι ἡ πρόνοια περὶ ἰδρύσεως Ἑλληνικῶν σχολείων ὅπου τῶν αὐτῶν δὲν ὑπάρχουσι καὶ ἡ ἄμεσος ἐποπτεία καὶ διδασκαλία ἐν αὐτοῖς ὅπου λειτουργοῦσιν ἤδη τῶν αὐτῶν. Ὅφειλουν βεβαίως καὶ οἱ ἐπίσημοι ἀντιπρόσωποι τῆς Ἑλλην. Πολιτείας ἐνεργῶς νὰ διαφέρωνται περὶ τῆς διαδόσεως τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ ἱστορίας καὶ διατηρήσεως τῶν ἔθνη των ἡμῶν παραδόσεων ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ, οὔτε δὲ καὶ ὑπάρχει τις ἀμφισβητῶν ὅτι ἡ πρωτοβουλία τῶν ἐπισήμων ἀπεσταλμένων τῆς Ἑλλην. Πολιτείας ἐν τῇ ξένη προώριστα εὐεργετικῶς λίαν νὰ ἐπιδρῶ ἐπὶ τῆς προαγωγῆς τοῦ ζωτικοῦ τούτου σκοποῦ. Πλὴν ὅπως εἰς τὰ ἄλλα ζητήματα, αἶψα προλαβὼν ἔθιξα, οὕτως καὶ ἐν τῷ παρόντι ὁ Ἑλλην. ἱερεὺς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ὀφείλει κυρίως νὰ φροντίσῃ καὶ περὶ τῆς ἐκμαθήσεως τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἡμεδαποῦ μικροκόσμου ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ἡ διδασκαλία τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ συνδέεται στενῶτα μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ναοῦ καὶ τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν πίστεως. Εἶναι φυσικὸν ὅπως ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν νὰ φοιτῶσιν εἰς τοὺς ναοὺς μας καὶ τηρῶσιν τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐννοοῦσι τὰ ἀναγινωσκόμενα καὶ ψαλλόμενα καὶ κηρυττόμενα ἐν τοῖς ναοῖς. Ἐκεῖνοι ἂν ἑτέρου, οἵτινες ἀπώλεσαν τὴν ἱκανότητα τοῦ παρακολουθεῖν τὰ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς ναοῖς τελετούμενα καὶ διδασκόμενα, χάνουσι μικρὸν καὶ κατ' ὄλιγον πᾶσαν διάθεσιν ὅπως μετέχωσιν εἰς λατρείαν δι' αὐτοὺς ἀκατανόητον καὶ ἐνωτίζονται λειτουργοὺς ἀποτελοῦντας δι' αὐτοὺς κύμβαλα ἀλαλάζοντα. Τὸ ξένον περιβάλλον ἐπὶ τούτοις ἔχει τῶν αὐ-

τὴν δύναμιν, ὥστε δύσκολος, ἂν μὴ ἀδύνατος ἀποβαίνει πᾶσα εἰς αὐτὸ ἀντίστασις ἐκ μέρους καὶ τῶν πολλῶν φιλοπατρίδων καὶ ἀφωσιωμένων εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Ἑλλήνων. Ἡ ἀφομοίωσις τῶν τελευταίων πρὸς τὸ γενικὸν περιέχον συντελεῖται, καθ' ἃ διαπιστοῦται καθ' ἡμέραν, εἰς ἀπάσας τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης τόσον προκειμένου περὶ τῆς ἐθνικότητος, ὅσον καὶ περὶ τῆς θρησκείας. Ἐχομεν συνεπῶς καθήκον καὶ ὀφειλὴν ἱερὰν ἀπέναντι τῶν ἐπερχομένων γενεῶν καὶ τὸ σπουδαιότερον ὀπέναντι τῆς Μητρὸς μιᾶς Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ὅπως ἡμεῖς λάβωμεν τὴν ἄμεσον πρωτοβουλίαν καὶ πρωταγωνιστήσωμεν ἐν τῷ ζητήματι τῆς ἰδρύσεως Ἑλληνικῶν Σχολείων καὶ διατηρήσεως ἀκμαίας τῆς Ἑλλην. γλώσσης μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Εἰς τὰ σχολεῖα ταῦτα διακεκριμένην βεβαίως θέσιν ὀφείλει νὰ κατέχη ἡ Κατήχησις, περὶ ἧς ἐλέχθησαν ἤδη τὰ εἰκότα.

Δὲν παρίσταται ἀνάγκη ἐν ἐκτάσει νὰ ἀναπτυχθῇ ὅτι ὁ Ἑλλην. ἱερεὺς ἀπὸ γε τῆς θέσεως καὶ τοῦ προορισμοῦ του εἶναι ὁ μοναδικὸς παρήγορος τῶν ἐν φυλακαῖς τυχόν εὐρισκομένων Ἑλλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὁ ἀκοίμητος φύλαξ καὶ φρουρὸς νέων καὶ νεανίδων ἐρχομένων ἐξ Ἑλλάδος εἰς Εὐρώπην χάριν ἀνωτέρων σπουδῶν καὶ ὅτι ὀφείλει νὰ υἱοθετῇ καὶ πᾶσαν κίνησιν σημειουμένην ἐν τῇ ἐνορίᾳ του καὶ ἀποσκοποῦσαν τὴν ἐξυπηρέτησιν σκοπῶν ἠθικῶν, θρησκευτικῶν, ἐθνικῶν καὶ κοινωνικῶν ἐχόντων χαρακτῆρα. Ὁ Ἑλληνικὸς ναὸς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ θεωρεῖται καὶ εἶναι τὸ κέντρον πάσης κινήσεως καὶ τῆς ὅλης ζωῆς τῶν χριστιανῶν Ἑλλήνων καὶ συνεπῶς καὶ ὁ ἱερεὺς ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων εἶναι καὶ θεωρεῖται ὡς ὁ μοναδικὸς μοχλὸς πάσης ἐργασίας δυναμένης νὰ προαγάγῃ τὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ συμφέροντα τῶν εὐσεβῶν ἐνοριτῶν του.

Δὲν πρέπει ὅμως οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ λησμονώμεν ὅτι ἡ ἐπιτυχία ἐφ' ὅλων τῶν σημείων, τὰ ὁποῖα ἀπηρτίμησα, ἐξαρτᾶται σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου ἐκ τῆς προσωπικότητος τοῦ ἱερέως. Ἡ προσωπικότης αὐτοῦ εἶναι ἐκεῖνη, ἣτις θὰ ἐπιβληθῇ, θὰ ἐμπνεύσῃ, θὰ κινητοποιήσῃ δυνάμεις ἀδρανούς καὶ θὰ δημιουργήσῃ. Ἡ προσωπικότης αὐτοῦ θὰ ἐμφυσήσῃ εἰς τὴν περὶ αὐτὸν κοινότητα τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον ἐνθουσιασμὸν πρὸς πᾶν κοινωφελές, τὸν ἐνθουσιασμὸν «ἀνευ τοῦ ὁποῦ οὐδέν», κατὰ τὸν Μ. Ἐμμερσον, «ἐπιτελεῖται». Ποσᾶκις δὲν συναντῶμεν μεταξὺ τοῦ πνευματικοῦ ἡμῶν ποιμνίου τὴν καλλιτέραν θέλησιν, τὰς ἀρίστους διαθέσεις, τὰς ἀρμονικωτέρας γνώμας; καὶ μ' ὅλα ταῦτα, παρὰ τὴν ἀρμονίαν αὐτὴν δὲν βλέπομεν εἰμὴ ὁστ' ἄ γυμνὰ στερούμενα νεύρα κινήσεως, ζωῆς; Τίς ἄλλος θὰ δώσῃ σάρκα, νεῦρα καὶ ζῶην εἰς τὰ γυμνὰ ταῦτα ὁστ' ὡστε ν' ἀποτελέσωσιν ὁργανισμοὺς ὀρθοποδοῦντας, σφριγῶντας καὶ βιδίζοντας ἀποφασιστικῶς πρὸς τὰ ἐμπρός, εἰμὴ ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ ἱερέως;

Δ ο ν δ ῖ ο ν

(τέλος)

† ὁ Μ. Ἀρχιμ. ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ

ΠΕΡΙ ΟΡΙΣΤΙΚΟΤΗΤΟΣ
ΤΟΥ ΕΝΟΡ. ΕΚΛΟΓΙΚΟΥ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ

'Αριθ. Γνωμοδ. 329 'Εν 'Αθήναις τῇ 15 'Ιανουαρίου 1930
Δ|σις Γ. τμήμα Δ 3166

'Ο παρὰ τῇ Δ|σει Θεραπευμάτων Νομικὸς Σύμβουλος
Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Θεραπευμάτων

'Απαντῶν εἰς τὸ δαβιβασθέν μοι ἔγγραφον τῆς
'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν διαβιβαζούσης τὴν αἴτησιν
τοῦ Γ. Μαντουβάλου ὅστις ἐξαιτεῖται τὴν σύνταξιν
συμπληρωματικῶν 'Ενοριακῶν ἐκλογικῶν καταλόγου
τοῦ ἐν Πειραιεὶ ναοῦ τοῦ 'Αγίου Δημητρίου κ. λ. π.
ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω νὰ χωρίσθω ἐξῆς.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ κρατουίντος
Ν. Διατάγματος περὶ ἐνορ. ἀκῶν ναῶν καὶ ἐφημε-
ρίων, ὅτι οἱ παρὰ τῇ 'Ενοριακ. 'Επιτροπῆς ἢ ἐν ἀμε-
λείᾳ ταύτης, παρὰ τοῦ ἐφημερίου συντασσόμενος ἐκ-
λογικοὶ κατάλογοι, ἐκτίθενται ἐν τῷ 'Ι. Ναῶ ἐπὶ δε-
καπενθήμερον, ἔσω τῶν ὁποίων πᾶς ἐνορίτης δικαι-
οῦται νὰ ὑποβάλῃ ἐνοστάσεις περὶ διαγραφῆς ἢ αἴτη-
σιν περὶ ἐγγραφῆς ἐκλογέων. 'Ο κατάλογος δ' οὗτος
καθίσταται ὀριστικὸς μετὰ τὴν παρὰ τῆς ἐνοριακῆς
'Επιτροπείας ὑποβολὴν αὐτοῦ ἐντὸς 10 ἡμερῶν πρὸς
τὸν Μητροπολίτην, ὅστις δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ δικαι-
οῦται νὰ ἐγγράψῃ ἢ διαγράψῃ ἐκλογεῖς.

Μετὰ τὴν τοιαύτην ὀριστικότητα τοῦ καταλόγου
οὐδὲν μέτρον χωρεῖ, οὐδὲ συμπληρωματικῶς σύνταξις
καταλόγου, τοῦ νόμου μὴ ἐπιτρέποντος τοιαύτην συμ-
πληρωματικὴν ἐνέργειαν, ἣτις θὰ ἐμείου τὴν ὀριστι-
κότητα τοῦ καταλόγου. 'Εὰν οἱ παραλειφθέντες ἐνο-
ρίται ἠμέλησαν ὁποσδήποτε ἢ ἠγνόησαν τὰς διατά-
ξεις τοῦ νόμου καὶ δὲν ἤσκησαν ἐγκαίρως τὰ ὑπὸ τοῦ
νόμου ἀναγνωριζόμενα δίκαια πρόσφυγῆς, εἶναι ὑπαί-
τιοι τῆς ἀμελείας των, τῆς διοικήσεως μὴ ὑποχρεου-
μένης εἰς ἐπέμβασιν πρὸς ἀνόρθωσιν τῶν θιγομένων
δικαίων αὐτῶν, ἐκ τῆς ὑπαίτιου αὐτῶν ἀδραναίας
προερχομένης. 'Εν προκειμένῳ δέ, ὡς δεικνύεται ἐκ
τῆς ὑποβαλλομένης αἰτήσεως ἀστυνομικοῦ, τὸ παράπο-
νον τοῦ ἐνισταμένου στηρίζεται κατὰ τοῦ ὑπὸ τῆς
'Ενοριακῆς 'Επιτροπείας ἢ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου
συντάξεως τῶν καταλόγων καὶ οὐχὶ κατὰ τῆς ἐπὶ
τούτου ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολίτου, καθ' ἣς δίδεται
πρόσφυγῆ, ἐὰν οὗτος διέγραψε ἐκλογέα ἐκ τοῦ ὑπο-
βληθέντος αὐτῷ καταλόγου. Τούτων οὕτως ἐχίντων
ἔχω τὴν γνώμην ὅτι μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν ὀριστικό-
τητα τῶν 'Ενοριακῶν ἐκλογικῶν καταλόγων, πᾶσα
ἀντίθετος ἐνέργεια λογίζεται παράνομος, ἢ δὲ διεξα-
γωγὴ τῶν ἐκλογῶν μὴ ἀνοσβλητέα, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη
διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ζητουμένη.

'Ο Νομικὸς Σύμβουλος
Χρ. Στεφανόπουλος

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ ἦθος πρὸ παντός.

'Εξ ἀφορμῆς τῆς κατ' αὐτὰς πρὸς τοὺς ἐκπαιδευ-
τικὸς λειτουργοὺς ἀπολυθείσης ἐγκυκλίου τοῦ Ἰ-
πουργείου τῆς Παιδείας περὶ ἀσκήσεως λογικοῦ τιμῶς
καθημερινοῦ ἐλέγχου ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας, τῆς κομ-

μώσεως καὶ τῆς ὅλης ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεως τῶν
μαθητῶν, πολὺ ὀρθῶς παρετηρήθη ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ
αὐτῆ παράστασις, τὴν ὁποίαν συνιστᾷ τὸ Ἰπουρ-
γείον, δὲν θὰ ἦνε πάντως ἀσχετος πρὸς τὸ ἐσωτερι-
κὸν ἦθος τῶν μαθητῶν. "Αλλὰις λέξεσιν, οἱ διδάσκα-
λοι πρέπει πρωτίστως νὰ καλλιεργήσουν τὸν ἐσωτε-
ρικὸν ἄνθρωπον, ἵνα καὶ ὁ ἐξωτερικὸς χρωματισθῇ
ἀπὸ τοῦ ποιοῦν τοῦ πρώτου. "Η ἐξωτερικὴ εὐπρέπεια
καὶ κοσμιότης πρέπει νὰ μαρτυρῇ ψυχὴν πειθαρχη-
κὴν, εὐγενῆ καὶ ἰσόρροπον, κοινῶς δὲ ὁμολογεῖται ὅτι
τὸν ὑπέρτατον αὐτὸν σκοπὸν τῆς παιδείας—τὴν ἠθι-
κὴν τοῦ χαρακτήρος τῶν παιδῶν καλλιέργειαν—πα-
ρημέλησεν ἡ παιδεία μας ὀλοσχερῶς μέχρη τούδε
Σεμνῆ, λοιπόν, ἀμφίσεως καὶ παραστάσεως σεμνῶν μα-
θητῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Η Δ. 'Ι. Σύνοδος συνήλθεν εἰς δύο τακτικὰς συνε-
δρίας κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα.

—'Η 'Αρχιερατικὴ 'Επιτροπεία συνήλθε εἰς ἐπα-
νελημμένας συσκέψεις, ἀπὸ τῆς τῆς χθὲς δὲ ἤρξατο
μελετῶσα τὸ ἐν τῷ Ἰπουργείου καταρτισθέν σχέδιον
νόμου περιοριστοποιήσεως τῆς Μοναστηριακῆς περι-
ουσίας καὶ τῆς συμβάσεως μετὰ τῆς 'Εθνικῆς Τραπέζης.

—Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ὁ Μακ. 'Αρχιεπι-
σκοπος συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ Οἰκουμενικῷ Πα-
τριάρχῃ Φωτίῳ Β'. ἄγοντα τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ.
'Ο Πατριάρχης ἀπήντησεν εὐχαριστῶν.

—Διὰ διατάγματος τῇ 18 'Ιανουαρίου ἐ. ἔ. ἐκδο-
θέντος καὶ τῇ 23ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος
ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 17 φύλλῳ τῆς 'Εφημερίδος τῆς
Κυβερνήσεως ἐνεκρίθη ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἐπιβληθεί-
σης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 75 ἀποφάσεως τῆς 'Ι. Συνόδου
ἐξαμήνου ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας μετὰ στε-
ρησεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων εἰς
τὸν 'Ισραῆ Χρ. Δαρδάνην, ἐφημέριον Καίσαρι τῆς
'Ιερ. Μητροπόλεως Κορινθίας.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 18 'Ιανουαρίου ἐ. ἔ. ἐκδο-
θέντος καὶ τῇ 23 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος ἐν τῷ
ὑπ' ἀριθ. 17 φύλλῳ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνή-
σεως, ἐνεκρίθη ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς τῆς ἐπιβλη-
θείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 ἀποφάσεως τοῦ 'Επισκο-
πικοῦ Δικαστηρίου τῆς 'Ιερ. Μητροπόλεως Βερροίας
καὶ Ναούσης τῆς ἐνιαυσίου ἀργίας καὶ ἰσοχρόνου
σωματικοῦ περιορισμοῦ εἰς τὸν Ἄνθ. Ζησόπουλον
ἐφημέριον Ποζαριτῶν, ἐν τῇ 'Ιερ. Μονῇ τοῦ Ἄγ.
Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 18 'Ιανουαρίου ἐ. ἔ. ἐκδο-
θέντος καὶ τῇ 23 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος
ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 17 φύλλῳ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυ-
βερνήσεως, ἐνεκρίθη ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς τῆς ἐπι-
βληθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 77 Συνδικτικῆς ἀποφά-
σεως τῆς διετοῦς ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας
μετὰ στερησεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαι-
ωμάτων εἰς τὸν 'Ιερ. Κωνστ. Τσάτσον, κληρικὸν τῆς

1. Μητροπόλεως Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος διαμένοντα ἐν Ἁγίᾳ Τριάδι—Κτημενίων Ναυπακτίας.

—Διὰ Διατάγματος τῆ 18 Ἰανουαρίου ε. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 23 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς δημοσιευθέντος αὐτῷ ὑπ' ἀριθ. 17 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐνεκρίθη ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 72 ἀποφάσεως τοῦ Ἀναθεωρητικοῦ Δικαστηρίου ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς τῆς τριετοῦς ἀργίας ἀπὸ πάσης Ἱεροπραξίας μετὰ στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων τῆς ἐπιβληθείσης εἰς τὸν Νικολ. Μαγνίκαν ἐφημέριον Μουζακίου τῆς ἰ. μητροπ. Φαν. καὶ Θεσσαλιώτιδος.

—Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῆ 18 Ἰανουαρίου ε. ἔ. καὶ καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 17 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τῆ 23 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, ἐνεκρίθη ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 80 συνοδικῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθεῖσα ποινὴ τῆς καθαιρέσεως εἰς τὸν Ἱερέα Παπαδημητρίου Σκεντέρη, κάτοικον τοῦ χωρίου Ποποζιάνη τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Φλωρίνης.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Ἰεζεκιὴλ ἐκλήθη ἐνταῦθα τηλεγραφικῶς ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐργασίμων πρὸς ἀποπεράτωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικονομίας ἢ εἰσήτησις τῆς ὁποίας εἶχεν ἀνατεθεῖ αὐτῷ ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας. Εἰς τὸν Σεβ. Θεσσαλιώτιδος δ κ. Ὑπουργὸς ἀνέθεσε καὶ τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ σχεδίου νόμου περὶ ἀσφαλίσεως ἱερέων, ψαλιῶν καὶ νεωκόρων.

—Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Χωροφυλακῆς, ζήτησαν ὅπως ἀγορασθῇ παρὰ τοῦ Κράτους ἢ ὡς Σχολὴ Χωροφυλακῆς ἀπὸ τοῦ πολέμου χρησιμοποιουμένη Γερμανοῦς Ἱερατικῆ Σχολῆ, ἐδηλώθη ὅτι κατ' ἀνάγκην ἢ Ἀρχιεπισκοπὴ δέχεται τὴν περὶ πώλησεως τοῦ κτιρίου τῆς ἐν λόγῳ σχολῆς ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ἀρκέσῃ τὸ ἀντίτιμον εἰς ἀνέγερσιν παρομοίου καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας χρησιμοποιησομένου κτιρίου.

—Παρὰ τοῦ 10ου Ἀστυνομικοῦ τμήματος ἀπεστάλη εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τυχιδιώτης τις αὐτοκαλούμενος ἱερομόναχος Καλλίνικος, φέρων περιβολὴν ἱερατικὴν καὶ τελῶν λειτουργίας κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ἐξακριβωθέντος ὅτι ὁ εἰρημένος οὐδέποτε ἐχειροτονήθη, ἀλλ' ἀγρυπτικῶς ἐξήπατα τοὺς ἀπλοϊκοὺς, οὔτε τὸν Θεὸν φοβούμενος, οὔτε τοὺς ἀνθρώπους ἐντροπέμενος, ἐκάθη τὴν κόμην καὶ τὸν πώγωνα καὶ ἀπογυμνωθεὶς τῆς ἱερατικῆς περιβολῆς ἀπεστάλη πρὸς τὴν ἀστυνομικὴν ἀρχὴν διὰ τὴν ποινικὴν αὐτοῦ δίωξιν ἐπὶ ἀντιποιήσει ἄλλοτριου ἀξιώματος.

—Δι' Ἐγκυκλίου αὐτοῦ ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος διέταξε τὰ ἑξῆς: 1) Πάντες οἱ ψάλται, ἀναγνώσται, νεωκόροι, τακτικοὶ ἢ προσωρινοὶ, κύριοι καὶ βοηθητικοὶ, ὀφείλουσι πρὸ πάσης ἐνάργεως τοῦ οἰκείου ἔργου νὰ λαμβάνωσι «καιρὸν» παρὰ τοῦ ἱεροεργούντος ἱερέως, ἢ ἐπὶ πολλῶν τοῦ πρώτου, δι' ἀσπασμοῦ τῆς χειρὸς αὐτοῦ.

2) Πάντες οἱ ἐν τοῖς χοροῖς ψάλται ἢ ἀναγνώσται, κύριοι καὶ βοηθητικοὶ, τακτικοὶ ἢ προσωρινοὶ, κατὰ τὴν ἐν Κνωσικαῖς τελετῆν τῆς μετὰ τοῦ Ἱ. Εὐαγγελίου ἐξόδου τοῦ ἱερέως ὀφείλουσι νὰ κατέρχωνται κατὰ σειρὰν καὶ νὰ ἀσπάζωνται αὐτὸ ὡς καὶ τὴν χεῖρα τοῦ ἱερέως.

3) Πάντες οἱ ἀναγνώσκοντες τὸν Ἀπόστολον ὀφείλουσι ὅπως, ἅμα τῷ πέρας τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ, προσέρχωνται εἰς τὸν προεστῶτα ἢ τὸν λειτουργοῦντα καὶ ἀσπάζονται τὴν χεῖρα αὐτοῦ μετὰ μετανοίας.

4) Οἱ ψάλται, δεξιοὶ καὶ ἀριστεροὶ, δέον νὰ φέρωσι ῥάσον ψάλλοντες κατὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν καὶ τὰς λοιπὰς ἱεράς ἀκολουθίας.

5) Οἱ ψάλται, δεξιοὶ καὶ ἀριστεροὶ, ὀφείλουσι κατὰ τὰς κηδείας νὰ συνοδεύωσιν ἐκ περιτροπῆς τὰς νεκρῆς πομπὰς ἐκ τῆς οἰκίας μέχρι τοῦ ναοῦ, ψάλλοντες κατανυκτικῶς τὰ κεκανονισμένα.

6) Πάντες οἱ ψάλται, ἀναγνώσται καὶ νεωκόροι ὀφείλουσι νὰ δεικνύωσι πανταχοῦ τὸν πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ διακόνους ὀφειλόμενον σεβασμὸν καὶ μὴ κἀθηγνται ἐνώπιον αὐτῶν ἄνευ προστάξεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Ἀγγέλλεται ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι κατὰ τὴν «Μιλλιέτ» ἐνεργεῖται ἔλεγχος τῶν ἐκεῖ σχολῶν τῶν Κοινοτήτων πρὸς λήψιν ριζικῶν μέτρων. Κατὰ τὴν ἐφημερίδα ταύτην, ἡ Διεύθυνσις τῆς Παιδείας διέταξεν ὅπως τὰ σχολεῖα τῶν μειονοτήτων, τὰ εὐρισκόμενα ἐγγὺς ἢ εἰς τὰ προαύλια τῶν ἐκκλησιῶν, ἀπομακρυνθοῦν ἐκεῖθεν, ἐγκαθιστάμενα εἰς ἄλλα κτίρια. Ἐπίσης τὴν προσοχὴν τοῦ ἐπιθεωρήσαντος τὰς σχολὰς τῶν μειονοτήτων προεκάλεσε τὸ γεγονός ὅτι οἱ τοῖχοι τινῶν ἐκ τῶν Ἀρμενικῶν σχολείων εἶνε βαμμένοι μὲ τὰ χρώματα τῆς σημαίας τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Ἐριβάν καὶ ὅτι οἱ τοῖχοι τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων μὲ χρώματα βαθυκύανα. Καὶ προσθέτει ἡ αὐτὴ ἐφημερίς, ὅτι θὰ διαταχθῇ ἡ δίωξις τῶν ὑπευθύνων διὰ τὰ τοιαῦτα βαψίματα. Ἐξ ἄλλου ἢ «Πολίτικα» βεβαίωσι, ὅτι, ἐπειδὴ οἱ διδάσκαλοι τῶν σχολῶν τῶν μειονοτήτων δὲν πληρώνονται τακτικὰ, καταρτίζεται πρόγραμμα τῆς λειτουργίας αὐτῶν. Κατὰ τὰ γραφόμενα τῆς τουρκικῆς ταύτης ἐφημερίδος, προμηνύονται διωγμὸν κατὰ τῶν χριστιανικῶν σχολείων, χρέη διευθυντοῦ τῶν σχολῶν τῶν μειονοτήτων θὰ ἐκτελῇ εἰς τοῖχος διδάσκαλος. Ἡ τουρκικὴ κυβερνήσις θὰ παρέχῃ ἐπιχορηγήσιν τινα εἰς τὰς σχολὰς αὐτάς, καὶ εἰς ἀντάλλαγμα θὰ ἀξιώσῃ, ὅπως γίνωνται βασικαὶ μεταρρυθμίσεις εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν. Μεταξὺ ἄλλων, τινὰ τῶν μαθημάτων θὰ διδάσκωνται εἰς τὴν τουρκικὴν γλῶσσαν, τὰ παραγγέλματα εἰς τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς θὰ δίδονται τουρκιστὶ, δὲν θὰ ἐπιτρέπεται δὲ εἰς ρασοφόρους νὰ παραδίδουν τὸ μάθημα τῶν ἔργων τεχνικῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Καθ' ὃν χρόνον παρ' ἡμῖν ἐλευθέρως ὁρᾷ ἡ λατινικὴ προπαγάνδα, ἄλλα κράτη, γράφει ἡ «Ἀνάπλασις», λαμβάνουσι δραστήρια κατ' αὐτῆς μέτρα. Ἐν Νοτιοσλαβίᾳ ὁ τευλεταῖος σχολικὸς νόμος ἀποκλείει τὴν Ἰδρυσιν προπαγανδιστικῶν σχολῶν. Ἐναντίον τοῦ νόμου τούτου διεμαρτυρήθη τὸ Βατικανὸν διὰ τοῦ ἐν Βελιγραδίῳ παπικοῦ νουντισίου, κατὰ τηλεγραφικὰς δὲ πληροφορίας ἐκ Βελιγραδίου, ἡ ἐφημερίς «Νοβόστι» ἐδημοσίευσεν ἐναντίον τοῦ πάπα καὶ τοῦ νουντισίου βιαιότατον ἄρθρον, προκαλέσαν μεγίστην ἐντύπωσιν διότι ἐθεωρήθη ὡς ἔμπνευσθὲν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως. Λέγεται δὲ ὅτι ὁ παπικὸς νουντισίος θὰ ἐπιδώσῃ ζωηρὰν διεμαρτυρίαν κατὰ τοῦ ἄρθρου ἐκείνου καὶ ὅτι θὰ παραιτηθῇ ὁ ἐν τῇ κυβερνήσει ἀρχηγὸς τῶν Σλοβένων ἱερέως Κορόσετς. Ὑπάρχουσι δὲ εἰς φρονούντες ὅτι ἡ Νοτιοσλαβικὴ κυβερνήσις ἐπιθυμεῖ τὸν τορπιλισμὸν τῶν διεξαγομένων διαπραγματεύσεων πρὸς συνομολόγησιν συμβάσεως μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Βατικανοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ὁ παρὰ τῇ ὀρθοδόξῳ ἐν Πολωνίᾳ Ἐκκλησία

'Αποκρισιάριος του Οικουμενικού Πατριαρχείου επίσκοπος 'Αλέξανδρος Ζῶτος, καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του ἐν Βαρσοβία Πανεπιστημίου, περί λήγοντα τὸν παρελθόντα Νοέμβριον παρέδωκε τὸ ἐναρκτήριο αὐτοῦ μάθημα τῆς ἑδρας τῆς Δογματικῆς Θεολογίας διδάξας ἐπὶ τοῦ θέματος «ἡ Χριστιανικὴ Δογματικὴ».

ΔΙΑΦΟΡΑ

Δύο Ἰσπανοὶ ἀεροπόροι ἔδωκαν εἰς τὸ ἀεροπλάνον των τὸ ὄνομα « Ἰησοῦς Παντοκράτωρ » καὶ ἐξώρμησαν ἐπ' αὐτοῦ ἐξ Ἰταλίας διὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ εἰς τὴν Ἀργεντινὴν.

— Ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς παγκοσμίου ἐπιτροπῆς τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως τῶν Νέων συγκεροτήθη ἐν Ὑνzen τῆς Ἰαπωνίας συνέδριον ἐξ 105 ἀντιπροσώπων 13 διαφόρων χωρῶν. Ὁ τύπος ἀνέγραψε λεπτομερῶς τὰ τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου. Οἱ Ἰά-

πωνες ἀνήγειραν ἀναμνηστικὴν τοῦ γεγονότος στήλην φέρουσαν πλάκα ἐξ ὀρειχάλκου ἵνα ὑπομνησκη εἰς τὰς μελλούσας γενεάς τὸν τόπον ἔνθα ἐγένετο ἡ πρώτη αὕτη διεθνῆ συνάντησις τῶν Χριστιανῶν νέων τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

† Μητροπολίτου Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν Ἀθηναγόρα, Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ βυζαντινοῦ οἴκου τῶν Φιλανθρωπῶν. (Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ Δελτίου τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρείας). Ἀθῆνα 1929.— Ἡ γενεὰ τῶν Φιλανθρωπῶν εἶνε ἀξιοσημείωτος ἐν τῇ ἱστορίᾳ διότι εἶνε συνδεδεμένη διὰ συγγενικῶν δεσμῶν μετὰ τῶν μεγαλειτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων βυζαντινῶν οἰκῶν καὶ ἀνέδειξε καὶ ναύαρχους ἐνδόξους καὶ στρατηγούς εὐκλείεις καὶ διοικητὰς ἐπιλέκτους καὶ κληρικούς διακεκριμένους. Ὁ σ. συγγραφεὺς χαρακτηρίζει τὸν οἶκον τῶν Φιλανθρωπῶν «καθαρὸν ἀπὸ πάσης κηλίδος βυζαντινὸν οἶκον».

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμ)λιον τῆς Ἱερ. Μονῆς Ζερπίτσος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τὰ ἐν ταῖς κάτωθι ἀναφερομένοις θέσει κτήματα 1ον) Παλαιόπυργον εἰς τὴν Κοινότητα Ποταμιάς. 2ον) Τσιριγῶτη, Τζερίμπε περβολάκι, Σωτηρίτσα, Ἀρράνη, Κατσόβατα, Ἀνταλαγῆ Ἀναργύρον, μίαν ἀνώγειον οἰκίαν μετὰ τῆς περιοχῆς αὐτῆς, Βορβάκι, τῆς Κοινότητος Κομινίων. 3ον) Καρὺ Γερομάρτη, Μιμουκαλιά, Φιλιατρό, Ρούτση, Ζερβενοῦ, Μετόχι ἀγ. Νίκης, Καλογερόμανδρα, Μαυρογιανη κλπ. τῆς Κοινότητος Σηροκαμπίου, 4ον) Κρύα βρούσι, Χρηστάκι Λάκκα, Παλιόχωρα, Κανελίτσα, Σωληνάρι τοῦ χωρίου Κουμουστά, 5ον) Καλὴγρια ἢ Τσάγκαρι τῆς Κοινότητος Γοράκου 6ον) Κυπαρίσι ἢ Καλογερόλακα, Σίγρια Καθολινικοῦ Ναοῦ Παλαιοπαναγιάς τῆς Κοινότητος Παλαιοπαναγιάς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Σηροκαμπίῳ τῆ 23 τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων ἀντιπροσώπων, οὐδεὶς δὲ γίνεται δεκτὸς ἄνευ ἀξιοχρέου ἐγγυητοῦ, καὶ καταβολῆς τοῦ δεκατημορίου. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται λάβωσι γνῶσιν τῶν δρων συγγραφῆς καὶ ὑποχρεώσεων ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμ)λιον τῆς ἐν Παρνασσίδι Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Προφήτου Ἠλίου προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως 27 ἐλαιόδενδρα τῆς Μονῆς ἡμῶν κείμενα ἐν τῇ θέσει «Ράχες, Παλούκια» τῆς περιφέρειας Χρισσοῦ κλπ. τὴν 16ην μηνὸς Φεβρουαρίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Χρισσῷ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Κρίστου, τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φωκίδος καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου συμφώνως μετὰ τοὺς δρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ' 689 π. ἔ. 1929 διακηρύξεώς μας.

Τὸ Ἡγουμ)λιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σενιάς προκηρύττει ὅτι: ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως 40 ἀμνοὶ καὶ 30 ἐρίφια ἐκ τῶν ποιμνίων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σενιάς συμφώνως πρὸς τοὺς δρους καὶ ὑποχρεώσεις ταύ-

ταρίθμου συγγραφῆς ἢς ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀλμυροῦ Χρ. Τρικκαλινοῦ καὶ τῆς Μονῆς Σενιάς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Ἀλμυρῷ τῆ 8ῃ Φεβρουαρίου 1930 ἔτους ἡμέρα Κυριακὴ ἐν τῷ συνηθῆσι τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10 μέχρι τῆς 12 ὥρας τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀλμυροῦ Χρ. Τρικκαλινοῦ, Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Ἀλμυροῦ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ὡς πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τὸ ποσὸν δραχ. 150 δι' ἕκαστον ἀμνὸν καὶ δραχ. 80 δι' ἕκαστον ἐρίφιον ἵνα γίνῃ τις δεκτὸς εἰς τὴν προκειμένην δημοπρασίαν δέον νὰ καταθέσῃ λόγῳ ἐγγυοδοσίας τὸ 1/5 τῆς ἀξίας τῶν ἐκποιουμένων ζώων, ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ἀπαράδεκτος τυγχάνει καὶ πάσα δι' ἀναφορᾶς προσφορὰ ἄνευ ἐγγυοδοσίας.

Ὁ Μητροπολίτης Σερρῶν Κωνσταντῖνος, ὡς πληρεξούσιος τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου διακηρύττει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὸ περιεχόμενον τῆς Βιβλιοθήκης καὶ ἐν κιβώτιον κενὸν τοῦ αἰμιήστου Μητροπολίτου Σιδηροκάστρου Νεοφύτου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται τὴν 20 Φεβρουαρίου 1930 ἡμέραν Πέμπτην ὥραν 11 π. μ. ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Σιδηροκάστρου. Κατάλογος τῶν βιβλίων εὑρηται ἐν ταῖς Ἱεραῖς Μητροπόλεσι Σερρῶν καὶ Σιδηροκάστρου.

Τὸ Ἡγουμ)λιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταμάδων. Δηλοποιεῖ ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθῆσεται ἐν Καλαμπάκᾳ ἐνώπιον τοῦ αὐτόθι κ. Εἰρηνοδίκου τὴν 9, 16 καὶ 23ην Φεβρουαρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. α) ἡ ἐνοικίασις τοῦ δικαιοῦματος ὀλοτομίας 20.000 ὀκάδων ἀιθράκων τοῦ δάσους Τσουγκοῦρου δασικῶν περιόδων 1928—1929 καὶ 1929—1930 β) 1.000 ζυγίων καυσοξύλων τοῦ ἰδίου δάσους τῶν ἰδίων περιόδων γ) 40.000 ὀκάδων ξυλανθράκων τοῦ δάσους Σταγιάδων λήμμα τῆς πενταετίας 1927—1930 ὑπὸ τοὺς δρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς αὐταρίθμου διακηρύξεως, ἢς γνῶσιν δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ βουλούμενοι πρὸ πάσης πλειοδοσίας.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,, ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

<p>ΑΡΧ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΝΑ Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου</p>	<p>Δ' ΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠ. ΤΡΟΠΗ † ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΣ † ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ ΘΕΟΔ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ ΕΠΙΤΡ. ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ</p>	<p>ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 60. ΕΞΩΤ. ΦΡ. 60. ΑΜΕΡ. ΔΟΛ. 3 ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΝΑΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΔΡΧ. 100 ΝΑΩΝ ΧΩΡΙΩΝ 60. ΙΕΡΕΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ 30</p>
---	---	--

Διεύθυνσις Συντάξεως : Μοσχονησιῶν 12α. - Διεύθ. Διαχειρίσεως καὶ Διεκπεραιώσεως: Μέγ. Ἀρχιεπ. δδ. Φιλοθέης 21.

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44 - Ἀθῆναι